

[Marianne Bentsen-Pedersen]

Det er noget af det, vi har diskuteret meget, vil jeg godt sige, men vi har haft meget svært ved at finde tekniske løsninger på det problem. Vi forestiller os, at man på arbejdspladsen hele tiden skiftes til at gå på uddannelse, og det er meget svært at se, om det, hvis man fyrer et menneske, er en, som skulle have været inde i stedet for en, der er på uddannelse, eller om det er en, man ville have fyret alligevel. Jeg tror, det bliver meget svært rent teknisk at løse.

Hr. Bakholt nævnte også de uddannelsesmæssige skævheder. Det er noget af det, der er skrevet om i vores forslag.

Hr. Bakholt sagde, at det er vigtigt, at det er den enkelte selv, der afgør, hvilken uddannelse man vil have, og det er jeg ganske enig i. Nogle har været meget fortrøenede over, at arbejdsgiverne efter vores forslag skulle betale, mens arbejdstagerne selv skulle bestemme, hvilken form for uddannelse de ville have, altså en, der ikke var arbejdsgiverdikteret. Jeg har før brugt sammenligningen og vil godt gøre det igen: selv om arbejdsgiveren er med til at betale folks ferie, betyder det ikke, at arbejdsgiveren skal bestemme, hvor folk skal hen på ferie.

Fru Karen Højte Jensen var inde på, at erhvervet havde for lille plads i dette forslag, og at der var for lidt erhvervsuddannelse og for megen almen uddannelse. Det hænger selvfølgelig sammen med de grundlæggende forskellige opfattelser, fru Karen Højte Jensen og jeg har af uddannelse. Jeg mener, at man på ethvert niveau i en uddannelse skal have både det erhvervsrettede og det almene element med. Det gælder folkeskolen, og det gælder videre op, at man selvfølgelig på længere sigt skal kvalificere sig til et job, men at det er lige så vigtigt, at man kvalificerer sig som samfundsborger. Det gælder naturligvis også denne slags uddannelser, at det ikke er et spørgsmål om, at nu skal arbejdsgiveren altså have en bedre arbejdskraft. Det skal arbejdsgiveren også, men det er ikke det, der er drivkraften i dette forslag. Men jeg ved godt, at vi ser på det ud fra de 2 forskellige vinkler. Fru Karen Højte Jensen talte om oplysningsforbundene, hvor man betaler et beskedent beløb. Det er noget af det, regeringen efterhånden er med til at gøre mindre beskedent, ganske vist i fortsættelse af den tidligere regerings bestræbelser. Men uanset det betyder det, at man skal gøre det uden

for arbejdstiden, og vi ved udmærket godt, at der er nogle, der er mere belastede af at være på arbejde end andre, og det vil være dem, der ikke udnytter den uddannelse, der organiseres af oplysningsforbundene.

Vi ved også, at der er nogle uddannelsesgrupper og befolkningsgrupper, der er mere motiverede for uddannelse end andre.

Fru Bente Juncker sagde, at man efter vores forslag skulle opøge folk på arbejdspladsen, for nu skulle de motiveres, og så spurgte fru Bente Juncker, om det var meningen, at uddannelsen skulle presses ned i halsen på dem. Jeg tror, det ville være en meget dårlig motivering, hvis man forsøgte sig med noget sådant. Men jeg synes på den anden side, det er klart, at ikke alle kan være lige motiverede for uddannelse, bl.a. fordi folkeskolen fungerer, som den gør: den udskiller folk, og den gør, at der er nogle, der allerede dér bliver tabere i uddannelsessystemet. De vil naturligt ikke være særlig motiverede for uddannelse, men kan måske blive det, hvis man kan tilbyde nye uddannelser, der ikke bare bygger på folkeskolen, men er alternative muligheder i uddannelsessystemet.

Fru Karen Højte Jensen talte naturligvis også om finansieringen og sagde, at enten ville det belaste virksomhederne for meget, eller også ville det belaste staten for meget, og ingen af delene kunne gå.

Fru Karen Højte Jensen sagde oven i købet, at selv om man finansierede det over skatten, altså staten finansierede det, så ville det alligevel belaste virksomhederne, da det er det eneste sted, vi har at hente pengene. Jeg mener ikke, at det er den udvikling, vi er inde i lige for øjeblikket, at man bare henter penge hjem fra virksomhederne for at dele dem ud andre steder. Jeg synes egentlig, det er det omvendte, der sker for øjeblikket.

Fru Karen Højte Jensen omtalte den metode, socialdemokratiet havde fremlagt, om en afgift på produktion på grund af teknologi. Det kan jeg sagtens tilslutte mig, da det er givet, at teknologien medfører, at der bliver mindre brug for arbejdskraften og derfor bl.a. råd til at få arbejdskraften under uddannelse.

Fru Karen Højte Jensen mente, at 70 pct. erstatningsarbejdskraft nok er for højt vurderet. Vi har også vurderet det lavere; derfor bliver vores forslag lidt dyrere. Det er jo